

РЕШЕНИЕ

№ 2415

гр. София, 11.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Георги Стоев

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20221100505876 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258-273 ГПК.

С решение № 20214145 от 21.11.2021 г. по гр.д.№ 56632 по описа за 2019 г. на СРС, Първо ГО, 46-ти състав се: **ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** на основание чл.415 вр. чл.422 ГПК в отношенията между страните, че К. В. И., дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, сумата от 2849,22 лв., представляваща цена на доставена топлинна енергия за имот с аб. № 289148, представляващ ап. 38, находящ се в гр.София, ж.к. „*****“ за периода м. май 2015 г. – м. април 2017 г., ведно с мораторна лихва в размер на 409,79 лв. за периода от 15.09.2016 г. до 24.08.2018 г., и сумата от 27,50 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. май 2015 г. – м. април 2017 г., ведно с мораторна лихва в размер на 5,09 лв. за периода от 15.09.2016 г. до 24.08.2018 г., както и законна лихва върху главниците от подаване на заявлението по чл.410 ГПК на 28.08.2018 г. до окончателното изплащане, за които вземания е била издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК от 30.11.2018 г. по ч. гр. д. № 57091 / 2018 г. на Софийски районен съд, 46-ти състав, като **ОТХВЪРЛЯ** като

НЕОСНОВАТЕЛЕН иска за мораторна лихва върху цената на топлинната енергия за разликата над 409,79 лв. до пълния предявен размер от 410,57 лв., както и в тежест на ответника са били възложени разноските по делото.

Постъпила е **въззивна жалба от К. В. И., ответник пред СРС.**

Решението се обжалва в частта в която претенциите на ищеца по чл.422, ал.1 ГПК са били приети за основателни.

Излагат се доводи, че решението е неправилно поради неприлагане на института на погасителната **давност**; в случая вземанията се погасявали по давност с кратката 3-годишна давност. Сочи, че възражение за погасяване на вземанията по давност било направено още в заповедното производство; същото било поддържано и в исковото. Нарушен бил чл.113 ЗЗД, който забранявал удължаването на погасителната давност. Освен това не били ангажирани доказателства, че ответника е **потребител** на топлинна енергия /ТЕ/. Сочи, че в случая друго лице било подало заявление-декларация за встъпване в договорно отношение с ищеца поради което по силата на договорната свобода, уредена в чл.9 ЗЗД, това трето лице било потребител. По отношение на **лихвите за забава** се сочи, че ищеца не бил ангажирал доказателства за изпадането в забава на ответника. Претенцията на ищеца за присъждане на **законна лихва** също била неоснователна. Такава се присъждала само по осъдителни иски. Претенцията относно услугата **дялово разпределение** също било недоказана. Не се дължала нито главница, нито лихва за забава.

Иска се от съда да отмени в обжалваната му част първоинстанционното решение и да постанови друго с което да отхвърли тези претенции. Претендират се разноски.

След подаване на въззивната жалба /на 24.03.2022 г./ К. В. И. е починал. На основание чл.227 ГПК съдът е конституирал неговите наследници по закон – В. С. И., В. К. И. и А. К. И.. Последните с нарочна писмена молба са уведомили съда, че поддържат въззивната жалба.

Въззиваемата страна – „Топлофикация-София“ ЕАД, ищец пред СРС, не депозира отговор по въззивната жалба. В течение на производството излага становище за неоснователност на същата. Претендира разноски.

Третото лице-помагач на страната на ищеца - „Б.“ ООД не взема становище по въззивната жалба.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е бил уведомен на 02.12.2021 г.

Въззивната жалба е била подадена на 16.12.2021 г./по пощата/.

Следователно въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК от надлежна страна и срещу съдебен акт, подлежащ на инстанционен контрол.

С оглед доводите във въззивната жалба настоящата инстанция приема същата за допустима, налице е правен интерес от обжалване.

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка съдът приема, че обжалваното **решение е постановено в допустим процес и е валидно:**

На 30.11.2018 г. по ч.гр.д. № 57091 по описа за 2018 г. на СРС, 46 състав е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК /л.13 от заповедното производство/.

За така издадената заповед за изпълнение длъжникът е бил уведомен на 12.02.2019 г.

На 13.02.2019 г. е подадено възражение по чл.414, ал.1 ГПК с което е оспорено наличието на облигационно отношение, както и е направено възражение за погасяване на вземанията по давност.

Указанията по чл.415, ал.1 ГПК са достигнали до знанието на заявителя на 03.09.2019 г.

Исковата молба е предявена на 03.10.2019 г.

По съществуващото на спора:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел че страните по делото са обвързани от договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди, по силата на който топлопреносното предприятие в качеството си на продавач продава на физическо лице в домакинство в качеството му на купувач топлинна енергия за битови нужди. От своя страна купувачът се задължава да заплаща на продавача използваната топлинна енергия по определени цени образувани по съответната за това Наредба и по

начини и в срокове, определени от Общите условия. Облигационната връзка била възникнала на основание чл.153, ал.1 ЗЕ. Установило се, че за отоплителен сезон 2015/2016 г. и за отоплителен сезон 2016/2017 г. задълженията на ответника /първоначалния/ са определени в съответствие с действащата нормативна уредба. За извършването на двата годишни отчета не бил осигурен достъп до имота, респ. до ИРРО, поради което ТЕ за отопление била начислена служебно за три радиатора и лира в банята. Поради неосигурен достъп служебно била определена и стойността за БГВ. Начислена била и ТЕ, отдадена от сградна инсталация. ТЕ за общи части не била начислявана, тъй като радиаторите на стълбището били демонтирани. От заключението на СЧЕ се установило, че стойността на ТЕ възлиза на 2849,22 лв., а на услугата дялово разпределение – 27,50 лв. Задълженията не били погасени. Ответникът не твърдял и не доказвал плащане. Няма нито твърдения, нито данни да е правил възражения срещу начислените месечни сметки, нито да е правил рекламация срещу изготвените изравнителни сметки в сроковете по ОУ. Затова съдът е достигнал до извода, че главните иски са основателни. Относно претенцията по чл.86, ал.1 ЗЗД съдът е приел, че задълженията са срочни поради което ответникът изпадал в забава в хипотезата на чл.86, ал.1 ЗЗД – след изтичане на срока по ОУ. Действително, ищецът не бил ангажирал доказателства за обявяване на общите фактури при действието на ОУ-2014 г. на интернет страницата на дружеството, но лихва се претендирала от 15.09.2016 г., т.е. след изготвянето на изравнителните сметки. Към този момент били в сила ОУ -2016 г., съгласно чл.33, ал.1 и ал.2 на които, ликвидността на вземанията настъпвала с изтичането на съответния месец или с издаването на общата фактура, като след изтичане на 45-дневния срок за плащане настъпвала и тяхната изискуемост. Заключението на СЧЕ определяло лихва за забава за периода от 15.09.2016 г.- 24.08.2018 г. върху начислените за имота задължения общо на 415, 40 лв., от които 409, 79 лв. върху стойността на ТЕ и 5,61 лв. върху стойността на услугата дялово разпределение. Затова претенцията по чл.86, ал.1 ЗЗД била основателна за сумата в размер на 409,79 лв., а за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 410,57 лв. искът за мораторна лихва върху главницата за ТЕ като неоснователен е бил отхвърлен. По отношение на лихвата за забавено издължаване на главницата за дялово разпределение е присъдена сумата, която е претендирана – 5,09 лв. Върху главниците се дължала и законна лихва

от подаване на заявлението по чл.410 ГПК на 28.08.2018 г. до окончателното плащане.

Възражението за погасяване на вземанията по давност е прието за неоснователно, тъй като и двете фактури били с 45-дневен срок за плащане; същите били издадени на 31.07.2016 г. и 31.07.2017 г. От падежа на първата фактура на 14.09.2016 г. до подаване на заявлението на 28.08.2018 г. не била изтекла тригодишната погасителна давност по чл.111, б.„в“ ЗЗД.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

Относно наличието на договорна връзка по доставка и потребление на топлинна енергия:

Правилен е извода на СРС, че страните по делото са обвързани от договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди, по силата на който топлопреносното предприятие в качеството си на продавач продава на физическо лице в домакинство в качеството му на купувач топлинна енергия за битови нужди. От своя страна купувачът се задължава да заплаща на продавача използваната топлинна енергия по определени цени образувани по съответната за това Наредба и по начини и в срокове, определени от Общите условия.

Противно на соченото от ответника /първоначален/, последният е собственик на процесния имот с аб. № 289148 за периода м.05.2015 г. до м.04.2017 г. Това е видно от представения по делото договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ, виж л.79 по делото пред СРС. Този договор за продажба има характер на нот.акт и със същият се прехвърля правото на собственост, арг. от чл.18 ЗС. Видно от самия договор, изрично е посочено, че нот.форма не е необходима.

Доводът във въззивната жалба, че в случая друго лице било подало заявление-декларация за встъпване в договорно отношение с ищеца, е недоказан и като такъв неоснователен.

Задълженията са установени от неоспорените съдебни експертизи-счетоводна и техническа такава. Размерът на тези задължения не е оспорен нито пред СРС, нито се съдържат доводи във въззивната жалба в този смисъл поради което настоящата инстанция не следва да излага мотиви по този въпрос.

Относно дяловото разпределение:

Съгласно чл. 186 ЗЗД разноските по договор за продажба са за сметка на купувача.

Дяловото разпределение на топлинна енергия /ТЕ/ се извършва възмездно от продавача по реда на чл.61 и следв. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС- чл.22,ал.1 от ОУ.

В клаузите на чл. 36 от ОУ от 2014 г. и чл. 10 от Общите условия на договорите между "Топлофикация София" ЕАД и търговец /в случая третото лице помагач на страната на ищеца/ за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия между потребители в сграда - етажна собственост, е посочено, че сумите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на продавача, който от своя страна заплаща цената на услугите на дружествата за дялово разпределение.

Клаузата на чл.36,ал.1 от ОУ сочи, че стойността се формира от цената за обслужване на партидата, включваща изготвяне на изравнителна сметка, както и цената за отчитане и обработка на данните на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на клиента.

В края на всеки отоплителен сезон се изготвят изравнителни сметки от търговеца, избран в СЕС, въз основа на отчитането и обслужването на партидата се издава фактура за предоставената услуга топлинно счетоводство.

В случая с исковата молба е представен договор между ищцовото дружество и третото лице помагач/л.18 и следв./.

Представен е и договор между ФДР и собствениците на обекти в сградата на ЕС, където се намира процесния топлоснабден имот, виж л.20 и следв./. Действително, ответникът /първоначален/ е отказал да се сключи такъв договор, но същия е обвързан от решението на ОС на ЕС.

Осъществяването на услугата дялово разпределение е доказано, както от представените от третото лице помагач на страната на ищеца, писмени доказателства, виж л.74 и следв. по делото пред СРС, така и от заключението на вещото лице по СТЕ.

Следователно в полза на ищеца срещу ответника, респ. неговите

наследници по закон, е възникнало такова вземане.

По възражението за погасяване на вземанията по давност:

Действително, същото е направено още в заповедното производство и е поддържано в исковото с отговора по исковата молба.

В конкретния случай предмет на установяване са вземания за периода от м.05.2015 г.- м.04.2017 г.

Според задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 3/2011 г. на ВКС по тълкувателно дело № 3/2011 г., ОСГТК, понятието "периодични плащания" по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл и по аргумент от чл. 155 и чл. 156 ЗЕ вземанията на топлофикационното дружество, в т. ч. и за стойността на услугата дялово разпределение, съдържат всички гореизброени признаци, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД.

По отношение на процесните задължения за главници въззивният съд приема, че е приложимо правилото на чл. 114, ал. 2 ЗЗД. И това е така, тъй като страните по правоотношението не са определили срок за изпълнение, поради което длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора /чл. 84, ал. 2 ЗЗД/, но давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало, поради следните съображения:

Действащата през процесния период нормативна уредба - чл. 155, ал. 1 ЗЕ /изм., ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г. /, предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1/. на 11 равни месечни вноски и една изравнителна вноски; 2/. на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноски и 3/ по реална месечна консумация. Правилата за определяне на прогнозната консумация и изравняването на сумите за действително консумираното количество топлинна енергия за всеки отделен потребител са уредени в действащата през процесния период Наредба за топлоснабдяването.

С оглед уредените в закона и наредбата правила, се налага извод, че в случаите на чл. 155, ал. 1, т. 1 или т. 2 ЗЕ задълженията на потребителите за заплащане на месечни вноски /равни или прогнозни/ не са в зависимост от изравнителния резултат в края на съответния отчетен период, а имат самостоятелен характер. Изравнителният резултат не влияе на дължимостта на месечните вноски в установените за тях срокове, а до възникване на ново вземане в полза на една от страните по облигационното отношение в размер на разликата между начислената сума по прогнозните вноски и стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода. В зависимост от това дали начислените прогнозни месечни вноски са в по-голям или по-малък размер от стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода, то това ново вземане възниква в полза на потребителя или в полза на топлопреносното предприятие. При всички случаи, обаче, това "изравнително" вземане е самостоятелно и различно от вземанията на топлопреносното предприятие за месечни вноски /равни или прогнозни/, а не се касае до корекция на тези вноски със задна дата, т. е., задължението за заплащане на изравнителната сметка не влияе на дължимостта на месечните вноски.

За периода от 01.05.2015 г. до влизането в сила на ОУ-2016 г. на 11.07.2016 г., приложими са правилата на ОУ-2014 г., в сила от 12.03.2014 г.

Съгласно действащите през процесния период Общи условия на ищеца, в сила от 12.03.2014 г., месечната дължима сума за доставена топлинна енергия на клиента се формира въз основа на определения за него дял от топлинната енергия за разпределение в СЕС и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача - чл. 32, ал. 1, а след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия на стойността на фактурите по, ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки - чл. 32, ал. 2.

Клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 30-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на продавача - чл. 33, ал. 1 от горепосочените

Общи условия. Изравнителният резултат води до възникване на ново вземане в полза на топлопреносното предприятие, когато начислените прогнозни месечни вноски са в по-малък размер от стойността на действително доставеното количество топлинна енергия - в този случай според чл. 33, ал. 2 от Общите условия, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 за потребено количество топлинна енергия за отчетния период, в 30-дневен срок от датата на публикуването на интернет страницата на продавача.

Публикуването на месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 от Общите условия и на стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 /в която се отразява и стойността на услугата дялово разпределение - чл. 36, ал. 2 от Общите условия по отношение на заплащането на услугата дялово разпределение/, представлява по своето естество уговорен между страните начин, по който кредиторът отправя искането си /поканата си/ за изпълнение. Следователно изпълнението на задълженията зависи от волята на кредитора, т. е. той решава кога да поиска изпълнение. И тъй като правото на иск в случая зависи от волята му, законодателят пренася началото на погасителната давност към възникване на задълженията, защото поканата за изпълнение може да се отправи от възникването на правото.

В този смисъл настоящият съдебен състав счита, че задълженията за месечни вноски /прогнозни или равни/ възникват след изтичането на съответния месец, през който е доставена топлинна енергия - всяка доставка поражда вземане за месечна вноска, респ. задължението за заплащане на цената на услугата дялово разпределение - след нейното осъществяване /изготвянето на индивидуалната справка за отопление и топла вода/. Осъщественото от ищеца фактуриране на консумираното количество топлинна енергия въз основа на действителното потребление по реда на чл. 32, ал. 2 от Общите условия не променя момента на изискуемостта на месечните вноски /равни или прогнозни/, респ. на цената на услугата дялово разпределение. Определянето на срок за изпълнение на задълженията в процесната обща фактура, с който жалбоподателят свързва началния момент, от който започва да тече погасителната давност, няма действие по отношение на ответниците - арг. чл. 20а, ал. 2 ЗЗД.

В случая заявлението по чл.410 ГПК за издаване на заповед за

изпълнение е подадено на 28.08.2018 г. и от тази дата искът по чл.422, ал.1 ГПК се счита предявен.

Общата фактура, издадена на 31.07.2016 г. касае периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2016 г., т.е. целият период попада в обхвата на ОУ-2014 г.

При това положение неправилен е извода на СРС, че задълженията са станали изискуеми по правилата на ОУ-2016 г., съответно след изтичането на 45-дневния срок от издаването на фактурата.

Налага се извод, че задълженията за периода м.05. и м.06.2015 г. към датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК са били погасени по давност.

Видно от съобщението към фактурата, л.23, както и от таблицата на л.84 по заключението на СТЕ, това са задълженията в размер на 55,90 лв.

Следователно от признатата за установено от СРС стойност на потребената ТЕ ще следва да бъде извадена сумата в размер на 55,90 лв. или $2849,22 \text{ лв.} - 55,90 \text{ лв.} = 2793,22 \text{ лв.}$

Първоинстанционното решение в частта в която е прието, че в полза на ищеца срещу ответника съществува вземане за периода м.05. и м.06.2015 г. в размер на 55,90 лв. ще бъде отменено и вместо това постановено друго с което в тази му част искът по чл.422, ал.1 ГПК вр. с чл.153, ал.1 ЗЕ ще бъде отхвърлен като неоснователен поради погасяване по давност.

Горните мотиви са относими и досежно стойността на услугата дялово разпределение. Видно от таблицата на л.91 от заключението на СЧЕ, обаче, за периода м.05. и м.06.2015 г. не е начислявана стойност на услугата дялово разпределение. Поради което тук **размерът на претенцията не търпи промяна.**

Досежно лихвата за забава:

С оглед молбата от 21.05.2020 г. /по пощата/, л.35 по делото пред СРС, претендира се лихва за забава за периода от 15.09.2016 г. до 24.08.2018 г. в общ размер на 410, 57 лв. върху главницата за ТЕ. Лихвата за забавено издължаване на стойността на услугата за дялово разпределение се претендира за същия период, но е в размер на 5,09 лв.

Действително, претендираните вземания за лихва за забава не попадат в

обхвата на погасителната давност, тъй като лихвата като периодично вземане също се погасява с кратката тригодишна давност по чл.111, б.“в“ ЗЗД.

Настоящата инстанция, обаче, приема подходът на СРС относно изпадането в забава на ответника за задълженията за ТЕ по първата обща фактура, за неправилен. Както вече посочихме, тези задължения се уреждат по правилата на ОУ-2014 г. При това положение неправилно е за главниците да приложим правилата на ОУ-2014 г., а относно лихвата за забавеното им издължаване тези на ОУ-2016 г.

Видно от доклада по чл.140 ГПК, обективиран в определението от 17.03.2021 г., СРС изрично е указал на ищеца, че не е представил доказателства за датата на публикуване на интернет страницата си на месечните дължими суми за отчетните периоди съобразно изискванията на чл.33, ал.1 и ал.2 от ОУ-2014 г. Именно от тази дата потребителят изпада в забава за задълженията за периода м.05.2015 г.- м.04.2016 г. След като такива доказателства не са представени въпреки изричните указания на съда, то претенцията по чл.86, ал.1 ЗЗД относно задълженията по общата фактура от 31.07.2016 г. е неоснователна като недоказана.

При съобразяване със заключението на вещото лице по СЧЕ настоящата инстанция приема, че тази лихва за забава възлиза в размер на 267,15 лв./виж и таблицата на л.91.

Следователно **за тази сума** обжалваното решение ще следва да бъде **отменено** и вместо това постановено друго с което претенцията ще бъде отхвърлена.

По отношение на лихвата за забавено издължаване на стойността на ТЕ по втората обща фактура, решението е правилно и следва да бъде **потвърдено, т.е. за сумата в размер на 142,64 лв.**

Относно лихвата за забавено издължаване на стойността на услугата дялово разпределение, настоящата инстанция намира обжалваното решение за неправилно- за изпадане в забава относно плащането на това задължение нито в ОУ-2014 г., нито в ОУ-2016 г. е посочен срок за изпълнение. При това положение е необходима покана, арг. от чл.84, ал.2 ЗЗД. Такава покана нито се твърди да е отправена от ищеца, нито се доказва.

Следователно **и по отношение на присъдената лихва за забава в размер на 5,09 лв.** решението е неправилно и като такова ще следва да

бъде отменено, а претенцията-отхвърлена като неоснователна.

Противно на соченото от въззивника, законна лихва се присъжда както по установителни иски, така и по осъдителни.

Следователно в тази му част решението е правилно.

По разноските:

При този изход на спора разпределението на разноските ще се извърши, както следва:

В заповедното производство:

На заявителя се следват разноси в размер на 104,37 лв., а СРС е присъдил такива в размер на 115,85 лв. /т.е. в пълен размер по заповедта за изпълнение по чл.410 ГПК/ или за разликата над 104,37 лв. решението ще бъде отменено.

Длъжникът не е правил разноси и такива не следва да му се присъдят.

Пред първата съдебна инстанция:

На ищеца разноси се следват за уважената част на претенциите му или такива в размер на 599,86 лв., а СРС е присъдил такива в размер на 665,85 лв. или за разликата над 599,86 лв. решението ще бъде отменено.

На ответника разноси се следват за отхвърлената част на иска. Такива, обаче не са направени поради което не му се присъждат.

На адв.Черкезова на основание чл.38, ал.2 от ЗАДв. съдът определя адв.възнаграждение в размер на 100 лв.

Пред въззивната инстанция:

На въззивниците, конституирани по реда на чл.227 ГПК, разноси се следват за частта, в която беше прието, че обжалваното решение е неправилно. Такива, обаче, не са направени.

Въззиваемата страна претендира разноси и такива са сторени за процесуално представителство. На основание чл.78, ал.8 ГПК съдът определя такива в размер на 120 лв. за юрк.възнаграждение.

На адв.Черкезова на основание чл.38, ал.2 от ЗАДв. съдът определя адв.възнаграждение в размер на 50 лв./за подаване на въззивната жалба/.

Водим от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20214145 от 21.11.2021 г. по гр.д.№ 56632 по описа за 2019 г. на СРС, Първо ГО, 46-ти състав, **в частта в която се:** ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.415 вр. чл.422 ГПК в отношенията между страните, че К. В. И., ЕГН *****, дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, **сумата над 2 793,32 лв., представляваща цена на доставена топлинна енергия** за имот с аб. № 289148, представляващ ап. 38, находящ се в гр.София, ж.к. „*****“ за периода м. май 2015 г. – м. април 2017 г.; **мораторна лихва в размер над 142,64 лв.** за периода от 15.09.2016 г. до 24.08.2018 г. върху главницата, представляваща цена на доставена топлинна енергия; **мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение, в размер на 5,09 лв.** за периода от 15.09.2016 г. до 24.08.2018 г., за които вземания е била издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК от 30.11.2018 г. по ч. гр. д. № 57091 по описа за 2018 г. на Софийски районен съд, 46-ти състав, **както и в частта за разноските**, присъдени в полза на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, за сумата над 104,37 лв. в заповедното производство и за сумата над 599,86 лв. в исковото производство.

И вместо това

ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ, предявеният от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.*****, срещу К. В. И., ЕГН *****, гр.София, ж.к. „*****“, починал в течение на процеса и заместен по реда на чл.227 ГПК от В. С. И., ЕГН *****, В. К. И., ЕГН ***** и А. К. И., ЕГН *****, иск по чл.422, ал.1 ГПК, за признаване за установено, че в полза на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, срещу К. В. И., починал в течение на процеса и заместен по реда на чл.227 ГПК от В. С. И., ЕГН *****, В. К. И., ЕГН ***** и А. К. И., ЕГН *****, съществува **вземане в размер на 55, 90 лв., представляваща главница-стойност на доставена топлинна енергия** за имот с аб. № 289148, представляващ ап. 38, находящ се в гр.София, ж.к. „*****“ **за периода м.05 и м.06.2015 г. като неоснователен поради погасен**

по давност, както и мораторна лихва за забавено издължаване на стойността на доставената топлинна енергия по Обща фактура от 31.07.2016 г., в размер на 267,15 лв., както и мораторна лихва за забавено издължаване на стойността на услугата дялово разпределение, в размер на 5,09 лв. за периода от 15.09.2016 г. до 24.08.2018 г., за които вземания е била издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК от 30.11.2018 г. по ч. гр. д. № 57091 по описа за 2018 г. на Софийски районен съд, 46-ти състав.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20214145 от 21.11.2021 г. по гр.д.№ 56632 по описа за 2019 г. на СРС, Първо ГО, 46-ти състав, **в частта в която се: ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** на основание чл.415 вр. чл.422 ГПК, в отношенията между страните, че К. В. И., ЕГН *****, починал в течение на процеса и заместен по реда на чл.227 ГПК от В. С. И., ЕГН *****, В. К. И., ЕГН ***** и А. К. И., ЕГН *****, дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, сумата от 2793,32 лв., представляваща цена на доставена топлинна енергия за имот с аб. № 289148, представляващ ап. 38, находящ се в гр.София, ж.к. „*****“ за периода м. юли 2015 г. – м. април 2017 г., ведно с мораторна лихва в размер на 142,64 лв. за периода от 15.09.2016 г. до 24.08.2018 г., и сумата от 27,50 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. май 2015 г. – м. април 2017 г., както и законна лихва върху главниците от подаване на заявлението по чл.410 ГПК на 28.08.2018 г. до окончателното изплащане, за които вземания е била издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК от 30.11.2018 г. по ч. гр. д. № 57091 / 2018 г. на Софийски районен съд, 46-ти състав, **и в частта за разноските**, присъдени в полза на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, за сумата от 104,37 лв. в заповедното производство и за сумата от 599,86 лв. в исковото производство.

ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.*****, **на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата**, да заплати на адв.Д.Й.Ч., ЕГН *****, САК, сумата в размер на 100 лв. - адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред първата съдебна инстанция, както и сумата в размер на 50 лв. за процесуално представителство пред въззивната

инстанция.

ОСЪЖДА В. С. И., ЕГН *****, В. К. И., ЕГН ***** и А. К. И., ЕГН ***** като наследници по закон на починалия в течение на процеса К. В. И., ЕГН *****, всички с адрес: гр.София, ж.к. „****“, да **заплатят** на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.*****, **сумата в размер на 120 лв.**, представляваща **разноски пред въззивната инстанция.**

Решението е постановено при участието на „Б.“ ООД като трето лице-помагач на страната на ищеца.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, арг. от чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____